

ses fra køb på købestævner og udstillinger, jfr. stk. 3, nr. 4 — i modsætning til norsk og svensk ret ikke gjort undtagelse for tilfælde, hvor forbrugeren under mødet eller senere har betalt købesummen fuldt ud. Betaling af købesummen kan ikke altid tages som udtryk for, at købet er tilstrækkeligt overvejet af forbrugeren.

Til stk. 2.

Ved stk. 2 indrømmes der, under samme betingelser med hensyn til stedet for aftalens indgåelse eller forbrugeren afgang til tilbud, fortrydelsesret ved en række aftaler om løbende tjenesteydelser (abonnementskontrakter m. v.) samt ved aftaler om tegning af abonnement på aviser, ugeblade og tidskrifter eller på løbende bogudgivelser af ikke forud fastlagt omfang. Den norske lov omfatter kun køb af løsøre, medens den svenske omfatter køb af løsøre samt abonnementskontrakter.

Aftaler om køb eller leje af fast ejendom eller om leje af løsøre vil således ikke blive omfattet af fortrydelsesretten. Spørgsmålet om fortrydelsesret ved køb af fast ejendom rejser en række særlige spørgsmål, som kræver en nærmere undersøgelse og vurdering, jfr. betænkning III, s. 98 f, og den afgrænsning af reglernes anvendelsesområde, som loven bygger på — aftaler indgået mellem erhvervsdrivende og private uden for fast forretningssted — kan næppe anses for relevant for så vidt angår aftaler om fast ejendom. Når aftaler om leje af løsøre, f. eks. biler og fjernsyn, ikke er medtaget, beror det på, at en ret til vederlagsfri brug i fortrydelsesperioden ikke ville være rimelig ved lejeaftaler, i hvert fald ikke ved de kortvarige, hvorfor der i modsat fald måtte fastsættes særlige bestemmelser af ret kompliceret art alene for lejeaftalerne.

Når bortses fra abonnementskontrakter m. v. er endvidere aftaler om tjenesteydelser holdt uden for reglerne om fortrydelsesret. Det ville uden tvivl være for vidtgående generelt at medtage aftaler om tjenesteydelser, idet sådanne aftaler — eksempelvis om udførelse af maler- eller snedkerarbejde på fast ejendom — på den ene side ganske sædvanligt indgås uden for fast forretningssted, medens der på den anden side næppe er større behov for indrømmelse af fortrydelsesret på dette område, navnlig når henses til, at fortrydelsesretten antagelig under alle omstændigheder måtte ophøre, når arbejdet er udført eller påbegyndt.

Med hensyn til forsikringsaftaler har forsikringsaftaleudvalget udtalt, at eventuelle regler herom efter udvalgets opfattelse bør omfatte alle forsikringsaftaler med forbrugere, uanset hvor tilbud afgives eller aftale indgås, og at eventuelle regler

endvidere bør tilpasses de særlige forhold, der gør sig gældende i forbindelse med forsikringsaftaler. Udvalget fandt det herefter bl. a. af lovtekniske grunde mere hensigtsmæssigt, at forbrugeren adgang til at frigøre sig fra en forsikringsaftale reguleres i forsikringsaftaleloven.

I udvalgets fortsatte arbejde med dette spørgsmål vil indgå overvejelser af andre muligheder for, at forsikringstageren kan frigøre sig fra en forsikringsaftale, som han fortryder. Udvalget er indstillet på snarest muligt at afgive delbetænkning herom.

Justitsministeriet deler forsikringsaftaleudvalgets opfattelse, og forsikringsaftaler er derfor ikke medtaget under reglerne om fortrydelsesret i lovforslaget.

Det karakteristiske for de i nr. 1 nævnte aftaler er, at der er tale om *løbende tjenesteydelser*. Omfattet er navnlig de såkaldte abonnementskontrakter, jfr. foran i bemærkningerne til § 2, stk. 1. Blandt disse kan fremhæves kontrakter om gas- og sanitetservice samt kontrakter om vagt- og/eller redningstjeneste. Udover abonnementskontrakterne omfatter nr. 1 aftaler om undervisning, f. eks. brevkurser, aftaler om bogførings-, regnskabs- eller revisionsvirksomhed samt aftaler om legemspleje. Med det sidste sigtes til aftaler om eksempelvis slanke-, hår- og skønhedskure, hvorimod aftaler om personbehandling med diagnostisk eller (hovedsagelig) terapeutisk formål ikke er omfattet. Endelig er det tilføjet, at bestemmelserne også finder anvendelse på aftaler om „andre lignende tjenester“. Som eksempler kan nævnes kontrakter om „nøgleservice“ og kontrakter, hvorved den erhvervsdrivende påtager sig at administrere forbrugeren privatøkonomi.

Når der i nr. 2 tales om „abonnement . . . på løbende bogudgivelser af ikke forud fastlagt omfang“, er hermed dels tænkt på aftaler om medlemskab af bogklubber, hvor forbrugeren eksempelvis forpligter sig til at aftage et vist antal af bogklubbens udgivelser om året, dels på udgivelser, som på den ene side ikke kan betegnes som tidsskrifter, men som på den anden side heller ikke er et led i et bogværk, hvis omfang på forhånd er fastlagt. Modsatningen til den type af løbende bogudgivelser, som der sigtes til i nr. 2, er udgivelse af et samlet bogværk, hvis omfang — i hvert fald omtrentligt — på forhånd er fastlagt. Her må aftalen betegnes som køb af et bogværk under udgivelse, og det er forudsat, at disse tilfælde skal henføres under stk. 1. Sondringen mellem de forskellige former for løbende bogudgivelser er uden betydning i relation til fortrydelsesretten, da alle typer af løbende bogudgivelser er omfattet heraf. Den har imidlertid betydning i en anden henseende, idet der i § 14 om ret til opsigelse af visse langvarige kontrakter henvises til § 5, stk. 2.